

Jeg tror aldrig, det kan blive i de mest udsatte menneskers tjeneste at se en samling af kræfterne, der overlader for meget til markedet. Men vi skal naturligvis være parate til at diskutere holdninger, værdier og klare valg her i Folketinget. Når det så er sket, skal vi også være parate til at samarbejde, og det glæder jeg mig over vi er i stand til.

Jeg er fuldstændig overbevist om, at samfundets fremtid skal bygge på holdninger, skal bygge på klar retning, skal fastlægges ikke ved slumpetræfeksperimentet, men holdninger, skal fastlægges ikke ved tilfældigheder, men ved klare fravalg og klare tilvalg. Det er spændingerne mellem de klare holdninger og det daglige samarbejde, der er vores styrke her i det danske Folketing. Det sagde regeringen også i sit regeringsgrundlag fra marts 1998. Jeg tillader mig at slutte hermed.

Regeringens arbejdsmetode er derfor samarbejdets metode i Folketinget og i samklang med alle dele af samfundslivet. Det vil være regeringens ledetråd. Vi vil igangsætte en samarbejdsproces, hvor de vigtige spørgsmål formuleres på grundlag af klare holdninger, og hvor svarene findes gennem et bredt og dynamisk samarbejde. Det er fortsat vores ledetråd.

Jeg glæder mig til en god afslutningsdebat.

Forhandling

Pernille Blach Hansen (S):

Vi står over for at skulle vælge, hvilket samfund Danmark skal være i fremtiden: Et velfærdssamfund fortsat eller et forsikringsamfund.

Det ene model er en fortsættelse af den velfærdsmodel, vi alle kender. Her har folkevalgte politikere ansvaret for prioriteringerne og for, hvordan samfundsopgaverne skal løses. Borgerne får herved lige muligheder, hvad enten det gælder adgang til hospitalerne eller til uddannelsessystemet, og der kan sikres en særlig beskyttelse af de svageste.

Den anden model fører i den stik modsatte retning. Det er forsikringsamfundet. Her fralægger politikerne sig ansvaret for at prioritere. Løsningerne overlades til den usynlige hånd, til markedsmekanismen. Der er tilsyneladende frit valg på alle hylder. Men desværre er mulighederne jo størst for dem, der har flest penge, eller dem, der af andre årsager er de stærkeste.

Der er beslutningsforslag og politiske udmeldinger i denne folketingsssamling, der viser, at

de to modeller står over for hinanden i Danmark i dag.

Vi er ikke i tvivl i Socialdemokratiet. Vi toner rent flag. Vi vælger velfærdssamfundet. Vi tør godt påtage os et politisk ansvar for at prioritere mellem forskellige typer af velfærd og prioritere, så der gives størst mulig hjælp til de mennesker, der har størst behov.

Vi vil et Danmark, hvor vi har brug for hinanden, hvor vi hjælper mennesker, der har hjælp behov, og hvor frihed og fællesskab netop er hinandens forudsætninger. Det er den vej, vi har fulgt de sidste 8 år. Vi skal stadig kæmpe for større social retfærdighed, større kvalitet i hverdagen og en bæredygtig udvikling, hvor vi giver jorden videre til vores børn i samme og helst lidt bedre stand, end den var, da vi modtog den.

Der er stadig vigtige opgaver at løse, bl.a. i forhold til de udstødte grupper i det danske samfund i dag. Mange har fået det bedre i de sidste år, men der er stadig væk grupper, som ikke har fået tilstrækkelig gavn af opsvinget. Derfor giver vi også de næste år meget høj prioritet til forbedring af levevilkårene for de mennesker, der har det dårligst. Det kan være grupper som sindslidende, hjemløse, og mennesker, der på deres job bliver udsat for en arbejdsskade.

Vi ved, at mange hjemløse er sårbare, udstødte og mangler et socialt netværk. Vi har iværksat en national handlingsplan for hjemløse. Der er afsat penge, og der er nye initiativer som f.eks. etablering af skæve huse til skæve eksistenser.

Men der er behov for, at vi stadig væk er meget opmærksomme på indsatsen, så der også fremover sker konkret handling. Problemet med boliger til hjemløse skal løses. Pengene er der. Nu skal de bruges, og derfor er statens betaling til projekter til hjemløse øget.

Også gruppen af sindslidende har brug for særlig opmærksomhed. Indsatsen over for sindslidende har været meget højt prioriteret siden 1993 med nye behandlingsinitiativer og udbygning af såvel enestuer som botilbud. Vi skal i vores indsats have øjnene rettet mod den enkelte, så behandling og de sociale tilbud hænger sammen. Målet er, at ingen sindslidende skal udskrives til ingenting.

Der er dog grund til at glæde sig over, at vi i Danmark har 300.000 mennesker, der alene inden for det sociale system udfører frivilligt arbejde, men indsatsen i forhold til de udstødte grupper kræver, at hele Danmark viser medmenneskelighed.